

KALÁSZ MÁRTON

Hajnali vers

*Az álom szót lehetne használnom, ha írnék
– félénk álomtudat?
E korai homály csöndjén kitér még,
világ, bennem sincs sejdítő szavad.
Hol lesz, mivé, ha hirtelen kitárul,
készen sok feladat szolgálataul,
szerényen kívánnám épp a tündökletet,
gyönyörűm, csak a te örök arcod lehet.
Pillantásod le rám, lennél majd nappalra erőm is,
fáradásom, tudod, mennyi képzelet őriz,
istenem, ha jellel te karod épp estére tárod,
magányom hirtelen gyötrelmét is most féltheted,
fordulok sírva már, igaz, te a szót is kivárod,
nyújtsd most magadból, hajnalom, tündökleted.*

Keserűség

*Virrasztva – nem tudom.
Többé, néhány szó, mit jelent.
Szép arcáért fohászkodom.
Szólva éjszaka, idegent
hallgatva – föltekint
ültőnk mellől. Söhaj, le hang
vetkőztetne, élt képeink
poszt-válasza, néma kaland.
Ennyi szűnt mosoly, mérve kint
emlékül, ki lelkek felől
csöndre térve, ki másnak él
kérelve – szűnt: visszkép, s ha költ.
Szemmel vélt éber rózsaszál; gondján hőkölt –
magányokra, épp inthet még. Hült – képzet: hunyt levél.*